

Po pár letech jsme to nakonec oba brali jako jakési duchovní spojení, které by reálným setkáním mohlo jen utrpět, a u toho už zůstalo.

Vlak se opět pomalu rozjel a záhy zase začal brzdit, až zastavil. Málem jsem nevystoupil, neboť jsem měl zastávku v Loučce uloženou v paměti jako pěknou maličkou polootevřenou boudičku ze šedých cihel. Jenže ta zmizela a nahradilo ji jen betonové nástupiště s vysokými stožáry osvětlení a jakási prosklená kukaň polepená siluety dravců. Naštěstí jsem si na poslední chvíli povšiml cedule s nápisem LOUČKA. Sešel jsem z nástupiště na vyasfaltovanou silničku vedoucí ke vsi a z ní po pár desítkách metrů odbočil na úzkou pěšinu ke Karlovu domu, kde jsem se měl podle telefonické domluvy setkat s Veronikou Vlasákovou.

Rád bych vám poskytl stejně romantický popis cesty od zastávky k cíli své cesty, jaký poskytl svým čtenářům Edgar Allan Poe popisem jízdy k domu Usherů, tedy že *celý ponurý, kalný podzimní den, v němž se neozýval jediný hlásek, kdy se nízké mraky z oblohy tiskly k zemi, jsem zcela sám projížděl na koni pustou končinou země, a teprve když večerní stíny zesílily, dorazil jsem na dohled k zasmušilému domu Usherů. Netuším proč – ale po prvním spatření budovy zaplavila moji duši nepřekonatelná tíseň.*

Pravím nepřekonatelná, neboť ji nezmírnilo ani dojetí, napůl slastné, neboť poetické dojetí, se kterým mysl obvykle přijímá i ty nejčernější bezútěšné a děsivé obrazy.

Zahleděl jsem se na scénérii před sebou – na dům a prostou krajinu kolem něj – na omšelé zdi – na okna podobná osleplým očím – na pár trsů ostrice – na několik bílých zetlelých kmenů stromů – a to s náhlou sklíčeností duše, která se nedá přirovnat k žádnému pozemskému prožitku, jen s procitnutím z opiových snů – k tomu krutému návratu do všedního dne, kdy závoj snu náhle a nečekaně klesne k zemi.

Srdce mi v tu chvíli sevřel mrazivý chlad, jakási skleslost a malátnost – myšlenky náhle vystřídala neskonalá prázdnota, kterou nedokázal vyplnit žádný osten představitivosti.

Jenže nebyl ponurý, potemnělý a bezhlasný podzimní den, nýbrž krásný, vlahý den pozdního máje, v němž si kosové štěstím pletou noty, nejel jsem na koni (toho bych se nikdy neodvážil), ale šel pěšky, a při prvním spatření Karlova domu nepřemohla moji duši nepřekonatelná tíseň.

Dům, který rozhodně nepůsobil zasmušile, stál v mírném svahu končícím bukovým lesem, jeho zdi byly natřeny přívětivou béžovou barvou a v oknech se odráželo modré nebe, takže moje srdce nesevřel chlad, ani malátnost a skleslost se nedostavily, jen náhlý přívál vzpomínek.

Snad jen moje první návštěva tohoto místa by mohla být pokládána za nepříjemnou a nebezpečnou, pokud by se v toku času neproměnila v úsměvnou historku.